



خوش بینی به مردم از دید اسلام / روایتی از همدردی امام صادق (ع) با مردم

خوش بینی نسبت به مردم یکی از ارزش های بزرگ انسانی است که حس انسان دوستی را در نهاد آدمی شکوفا می کند و انسان را همواره نسبت به مردم مهربان می سازد

خوش بینی نسبت به مردم یکی از ارزش های بزرگ انسانی است که حس انسان دوستی را در نهاد آدمی شکوفا می کند و انسان را همواره نسبت به مردم مهربان می سازد

به گزارش خبرگزاری مهر، خوش بینی و بدبینی یکی از عوارض روان است. روان پاک و انسانهای مومن همه چیز را نیکو می نگرند. مادیون و روحیون در مسئله روح با اختلاف نظری که دارند، اما درباره ارزش های انسانی متفق القول هستند. خوش بینی و بدبینی نیز از همان جمله است. انسانی که گرفتار بدبینی است مبتلا به بیماری روانی و اعمال غیر انسانی است. انسان بدبین با اختلالاتی که در روانش نهفته انسانی انتقامجو خواهد بود و انسان دوستی پیش او مفهومی ندارد. همیشه نسبت به مردم حتی نزدیکانش گرفتار خشم است و آتش خشم روزی خود را خواهد سوزاند. شخص پاک که روانی آزاد و تنی سالم و ایمانی روشن دارد، همه چیز خلقت را در جای خود صحیح می بیند. و جهان را گلستانی همیشه بهار و موجودات را تماما زیبا و مسرت باری داند.

بر خلاف انسان پاک، بیمار آلوده که عالم را سراسر غم انگیز و زندگی را اندوهگین تصور می کند. همیشه از بی وفایی دنیا شکوه دارد و همواره از بدبها و مصیبت های زندگانی می گوید. بشر را بدبخت و مناظر آسمان و زمین را زشت و کربه می خواند در صورتی که آنچه در این دنیا مکروه و زیان آور دیده می شود تماما از اثر دیدگان کوتاه نظر و سینه های تنگ و کم حوصله است و گرنه این عالم هستی و جهان ما همه اش که خوش منظر و بدیع است.

حضرت علی(ع) می فرماید: خشم آتشی بر افروخته است کسی که آنرا محبوس دارد شراره اش را فرو کشیده است آن کس که آزادش گذارد خود، اول کسی است که در آن شعله ها بسوزد.

خوش بینی نسبت به هم کیشان یکی از ارزش های بزرگ انسانی است که حس انسان دوستی را در نهاد آدمی شکوفا می کند و انسان را همواره نسبت به مردم مهربان می سازد که در غم و اندوه و شادی با سایرین شریک باشد و این از ویژگی ائمه معصومین است که در طی زندگی همواره نسبت به مردم خوش بین و در حوادث با مردم هم آهنگ بودند و این انسان دوستی به صورت های گوناگون از آنها مشاهده می شد.

روایتی از امام صادق(ع) در این مورد بیان شده است؛ معتب که مسئول خدمات منزل امام بودند گوید بر اثر کمبود مواد غذایی در بازار مدینه نرخ اجناس بالا رفت امام به من فرمود در منزل چقدر آذوقه داریم گفتیم به مقدار مصرف چند ماه. فرمود همه آنها را در بازار برای فروش عرضه کن معتب از سخن امام به شگفتی درآمد معتب گوید تمامی آذوقه را؟ فرمود بلی، بپر در بازار بفروش. پس از آنکه امر حضرت را اطاعت نمودم، فرمود؛ معتب هم اکنون احتیاجات غذایی منزل را مانند اکثریت متوسط مردم روزانه خریداری کن و آن هم مخلوطی از گندم و جو باشد.

بر این اساس، وقتی که مردم در مضیقه هستند امام خود را با آنها هماهنگ می سازد تا با زندگی محروم مردم منطبق گردد. این آیین پاک اسلام است که اصل خوش بینی و انسان دوستی و اخوت دینی را در بین مسلمانان پایه گذاری فرموده است. خوش بینی موجب نظم و مصون بودن آبروی انسانها است و بر این اساس فقهای اسلامی در کتب فقه، بابتی در اصل صحت عمل مسلمانان نوشته اند و آن را از وظایف حتمی مسلمانان دانسته اند که مردم به هم خوشبین بوده و اعمال مردم را حمل بر فساد و بدبینی نکنند. برای آنکه تعادل روحی افراد سالم بماند و زندگانی آنان با آرامش و آسایش انجام پذیرد دستور داده شده که نسبت به هم خوش بین باشند.

پژوهش ها نشان داده منشا تمام بیماریهای روحی و ناراحتی های فکری بدبینی نسبت به مردم است. اگر همه اشیا را خوب بنگرد و با دیده توحیدی نگاه کند به دشمنانش نیز در موقع غلبه گذشت خواهد کرد. حضرت علی(ع) می فرمایند: هر وقت بر دشمن غلبه کردی به شکرانه این پیروزی او را عفو کن.

در نتیجه انسان خوش بین و خوشبخت در شادی و خوشحالی نزدیکان خویش را شریک می کند و هیچ گاه غم و اندوه و غصه را به خود راه نمی دهد نعمت حیات و زندگانی که خالق هستی بخش آن را به ما بخشوده است با نیکی و زیبایی توأم است. بنابر این نقصانی که در صورت ها و سیرتها می بینیم از آلودگی اخلاق مخلوق می باشد و طفلی که در محیطی سالم واز خانواده ای شریف متولد می شود و مادامی که در زیر تربیت ایشان زیست می کند زیبا و پاک است، اما بعدها که خلق نیکوی خویش را از دست می دهد از اختیار شوم و سوء انتخاب اوست.